

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2022. július 21.
(csütörtök)**

Szepesy László

AZ ÉRTÉKÁLLÓT KERESD!

Énekek: 269,1-3, 455,1.4-5.9

Alapige: Máté 6,19-21

„Ne gyűjtsetek magatoknak kincseket a földön, hol a rozsdá és a moly megemészti, és ahol a tolvajok kiássák és ellopják; hanem gyűjtsetek magatoknak kincseket mennyben, ahol sem a rozsdá, sem a moly meg nem emészti, és ahol a tolvajok ki nem ássák, sem el nem lopják. Mert ahol van a ti kincsetek, ott van a ti szívetek is.”

Imádkozzunk!

Dicsőítünk és magasztalunk Téged, győztes, felséges Urunk, Istenünk, mert az Igében is úgy mutatod meg magadat nekünk, mint mindenek Urát, olyan Istent, aki nem a dolgok után szalad, hanem Te magad vagy az, aki irányítod azokat, Te formálsz életünket, életünk határát kiméred, és minden szükségesről gondoskodsz rólunk. És ebbe beletartozik az is, hogy sok minden elmaradhat, mert felséges bölcsességed és jóságod másként látja, mint esetleg mi azt kívánjuk.

Urunk, alázattal jövünk Eléd, mert az elmúlt napokban is alázatra intesz és nevelsz bennünket mindazok által is, amik a világban történnek. Szeretnénk megaláznunk magunkat, mert azt hisszük, hogy a kezünkben lehet életünk sorsa, mi magunk lehetünk annak urai és irányítói, és bebizonyítottad, hogy ez nem igaz, ez csak egy álom, amit kergetünk. Bebizonyítottad járvány által, háború által, most aszály és szárazság által is, hogy az ember munkája, akárhogy fáradozzon is, hiábavalóvá válik, hogyha Te nem adsz onnan fentről mennyei áldást, esőt. A mi karjaink rövidek, és nem tudjuk befolyásolni azt, hogy mi történjék, mi legyen, amire szükségünk van, hanem alázattal rámutatsz arra, hogy minden jó adomány Tőled van, még a hétköznapi kenyér is, a búza is, és sok minden más. Urunk, ké-

AZ ÉRTÉKÁLLÓT KERESD!

rünk, hogy ebben az alázatban nevelj bennünket, és segíts, hogy meghalljuk a Te Hozzád hívó szavadat, különösen az Igén keresztül, amelyben világosan és egyértelműen Krisztust adod elénk, hogy Őhöz tértünk és Őhöz jöjjünk.

Köszönjük Neked, hogy ebben a nagy melegben is együtt lehetünk testvéri közösségben. Köszönjük Neked, hogy istentiszteletet rendeltél ma is számunkra, kérjük, hogy a Szentlélek munkálja is bennünk valóban, hogy hittel, igédre hálával és alázattal válaszolva tudjunk Téged imádni, magasztalni, nemcsak mostani énekeinkkel, imádságainkkal, Rád figyeléssel, hanem életünk istentiszteletével. Ezért kérjük, hogy most is hirdettesd a Te megelevenítő, életet formáló igédet, amely által felkészülhetünk minden jó cselekedetre, és hogy a Szentlélek támogasson bennünket az engedelmesség lelkével, hogy az elhitt ige valóban gyümölcsöt teremhessen a Te dicsőségedre és felebarátaink, testvéreink javára. Így legyél közöttünk ígéreted szerint, és kegyelmedben bízva kérjük is ezt, és reméljük is, hogy teljesíted ígéreted. Köszönjük, Urunk, gondoskodó szeretetedet, hogy megadod nekünk azt, ami szükséges.

Legyen áldott érte a Te háromszor szent neved!

Ámen.

Igehirdetés

Az amerikai dollár címletein, mind az érméken, mind a papírpénzen található egy felirat, amely így hangzik: in God we trust. Magyarul annyit jelent: Istenben bízunk. Egyszer olvastam egy amerikai milliárdosról, akinek volt egy furcsa szokása. Ha az utcán meglátott a földön egy egycentest vagy valamilyen kis címletű pénzt, megállt és felvette. Ilyenkor néhány percig csendben egyhelyben állt, és csak a pénzt nézte. Ha esetleg beszélgetés közben történt ez, akkor elcsendesedett, és nem szólt semmit. Majd a csendet követően zsebre tette a pénzt, és folytatta az útját vagy a félbeszakított beszélgetést. Sokan voltak kíváncsiak arra, hogy ugyan miért teszi ezt. Egy milliárdosnak miért van szüksége ilyen aprópénzre, és miért tesz úgy, mikor egy egycentest talál, minthogyha aranyérmét tartana a kezében? Egyszer valaki meg is kérdezte őt erről a furcsa szokásáról. A férfi így válaszolt: „Amikor találok egy érmét, ránézek a szavakra: „Istenben bízunk”, és hallom, ahogy Isten megkérdezi tőlem: „Bízol még bennem?” És ha már biztos vagyok benne, hogy még mindig jobban bízom Istenben, mint a vagyonomban, akkor tudom csak folytatni az utamat és a beszélgetéseket.”

A felolvasott igeszakaszon keresztül Isten tőlünk is hadd kérdezze meg ugyanezt: bízunk-e Őbenne és az Ő értékítéletében, vagy nem? Mert Krisztus ebben a néhány felolvasott igeversben egy erőteljes értékítéletet fogal-

maz meg velünk kapcsolatban. Azt mondja ki, hogy mindazok, akik Isten nélküli életüket csak a pénz és bankbetétek gyűjtésére, ingatlanok vásárlására, vagy más egyéb értékekbe való befektetésre fordítják, azok előbb vagy utóbb mindent el fognak veszíteni. Vagy még életük során, vagy haláluk pillanatában. Az ilyen életet tehát nemcsak haszontalannak és veszélyesnek mondja Krisztus, hiszen a nagy veszteség minden embert valamikor utolér, hanem az így élőket meggondolatlanoknak is nevezi, akik nemcsak, hogy nem számolnak a halál utáni élettel, hanem a dolgok helyes értékét, maradandóságát sem képesek helyesen felmérni ebben az életben. Hiszen olyan dolgokat gyűjtenek – mondja Urunk –, amelyeket megemészt a rozsdá, a moly, a gazdasági válságok, az infláció, vagy olyan új társadalmi rendek, amelyek az embertől elveszik azt, amiye van, pl. mondjuk a földjeit, és másnak adják, mint ahogyan azt az elmúlt évszázadban hazánkban is tapasztalhattuk. Krisztus tehát helyes megvilágításba helyezi a mindennapi életünket, és összehasonlítva az Istennek odaszánt, a mennyei Atya gondoskodó szeretetében telő élettel, azt mondja, hogy ez utóbbit kell és lehet követnünk és választanunk.

Félreértés ne essék: Krisztus nem ad választási lehetőséget azt illetően, hogy akarjuk-e elveszíteni földi kincseinket és értékeinket. Ő ezt tényként jelenti ki nekünk, hiszen ha akarjuk, ha nem, egyszer mindent itt kell hagynunk. A választás, amit felkínál nekünk, és amire fel is szólít minket, tanítványait, arra vonatkozik, hogy önként mondunk-e le a földi javakhoz való kötődésünkről, és szánjuk oda életünket az Istennek való szolgálatra, hogy ilyen módon is az Ő örököséiként élhessünk ebben az életben, és majd egykor az örökkévalóságban. A választás lehetősége erre vonatkozik, hogy vagy elszakíttatunk, vagy pedig önként lemondunk erről a ragaszkodásról, és magunk vágjuk el ezeket a köteleket. A kérdés tehát nem az, hogy vajon így lesz-e, ahogy Krisztus mondja, hanem az, hogy bízol-e Istenben annyira, hogy elhidd, nem érdemes életedet a pénz köré szervezned, és a pénz felhalmozására, vagyongyűjtésre eltékozolnod. Bízol-e annyira Isten gondviselő szeretetében, hogy a Krisztus által felkínált úton járj? A bizalom pedig többet jelent, mint csupán azt, hogy igazat adsz Jézusnak ebben a kérdésben is. Mert nem elég bólogatnunk, hogy igen, valóban így lesz, hanem Krisztus arra szólít fel minket, hogy ne gyűjtsünk tovább magunknak kincseket a földön, hanem gyűjtsünk a mennyben kincseket. Valaminek a befejezésére, abbahagyására szólít fel, és valami új elkezdésére, cselekvésére, az Ő követésére buzdít.

Ez a nagy változás, hogy befejezzük a földi értékek gyűjtését, és a mennyeiekhez ragaszkodjunk, nem is olyan egyszerű, mint amilyennek sokszor gondoljuk. Több dolog is próbál megakadályozni ebben minket. Első és talán a legnagyobb akadály a saját szívünk, amely alapvetően – az

AZ ÉRTÉKÁLLÓT KERESD!

Ige szerint – önző és kapzsi. Testvérek, abban tudnám ezt leginkább kifejezni, hogy kevés embert ismerek, aki egy munkahelyen a munkatársa fizetésemelésének olyan nagyon tudna örülni. Ha hallja, hogy a munkatársa fizetését megemelik, az övét pedig nem, az első kérdés az: és az enyémet miért nem? Nem pedig az, hogy de jó! Az Ige szerint a legtöbb ember saját magának akar minél több mindent felhalmozni, gyűjteni, és mikor már sok mindene van, akkor sem akar abból a rászorulóknak adni. Krisztus beszél is egy ilyen emberről egy példázatban, akinek sok mindene gyűlt össze, kevés volt a magtára, és ezért egy újat, egy nagyobbbat akart felépíteni. S csak ennyit mondott: *„bolond, ez éjjel elkéri a te lelkedet”*. Félreértés ne essék: Krisztus nem az ellen beszél, hogy az ember gondoskodjon családjáról, és valamiféle megtakarítást félretegyen, a holnapra is gondolva, Krisztus a kapzsiság és az önzőség ellen szólal fel. Ezért alapigénkben hangsúlyos a magatoknak kifejezés: *„ne gyűjtsetek magatoknak kincseket a földön”*. Mert lehet gazdagként is szolgálni az Urat úgy, hogy közben kincsünk nem a folyószámlánkon, hanem a mennyben van. De sajnos a legtöbb ember szíve csak magára gondol, és arra, hogy neki minél többje és többje legyen. Krisztus ez ellen a lelkiület ellen emel itt szót. Hiszen Ő maga nem ilyen, és minket, tanítványait is más utakon akarja járatni. Azon az úton, amelyen helyesen élünk és szolgálunk a ránk bízott javakkal is, mert azok is eszközök lehetnek az Úr szolgálatában.

Mert, Testvérek, mennyire nagy pazarlás az, amiről Krisztus itt beszél! Számptalan ember hatalmas vagyona félre van téve az enyészetnek, hiszen a moly megemészti, vagy a tolvajok ellopják, és közben a pénz egyhelyben áll, és nem használják semmire. Pedig hány emberen lehetne segíteni abból, mennyi Istennek tetsző jót lehetne tenni vele! És ne higgyük, hogy ez csak Jézus korában volt így. Sokan gondolják azt, hogy régimódi felfogás ez, és régi szavak ezek. Ma már van molyirtónk (a ruha nem fog megemészteni), rozsdamentes acélunk is (azt se eszi majd meg a rozsdá), ma már nem enyésznek el a kincsek. Igen ám, de gondoljunk bele: vajon hány ruhásszekrény van tele olyan drága kosztümökkel vagy éppen öltönyökkel, amelyeket tulajdonosaik csak egyszer vettek fel az életben, és azóta rájuk se néztek? Mennyi értékes cipő hever a gardróbokban, amelyeket egy bizonyos alkalommal hordtak, és azóta egyszer sem? Mennyi aranyékszer, luxus karóra, vagy ki milyen értéktárgyba fekteti a pénzét, hever és porosodik napról napra, amelyekben olyan érték áll, amellyel másokon lehetne segíteni? Nem könnyű mindezekről lemondani, megszokott életmódunkon változtatni Krisztus szavára, hiszen az emberi szív annyira ragaszkodik ezekhez, mint a levegőhöz. Krisztusnak kell új szívet adnia nekünk ahhoz, hogy ne ezek tartsanak fogva bennünket. Neki kell megszabadítania ebből a fogságból is minket.

Bűnös szívünk mellett azonban a világ maga is nehezíti ezt a változást számunkra. Fogyasztói társadalomban élünk, ez mindenki számára nyilvánvaló, amely nemcsak azt sulykolja belénk, hogy haszontalan dolgokra is szükségünk van, hanem azt is, hogy minél többet szerezzünk be ezekből, gyűjtsél és halmozzál fel minél többet. Torz módon próbálják elhitetni velünk, hogy szükségünk van egy adott tárgy, ruha, eszköz megvásárlására, ugyanakkor annak értékét semmire sem becsüli a világ, hiszen ha megjelenik egy újabb, továbbfejlesztett verzió, változat az adott dologból, akkor a korábbi már tartsd értéktelenné, és a világ is elavultnak állítja be. Milyen hamar elértéktelenednek napjainkban a dolgok! Ami még tavaly nagy szenzáció volt, az egy év múlva már ócskának számít. Egy ilyen félrevezetett társadalomban élve nehéz azt képviselni, hogy vannak olyan örök értékek, amelyek nem mennek ki a divatból, amelyeket az ember sosem veszíthet el, és sose értéktelenednek el. Korunk gazdag ifjai is sajnós inkább mondanak le Krisztus követéséről, mint sem vagyonukról, vagy arról, hogy másként éljenek a rájuk bízott értékekkel. A fő kérdés tehát az, hogy elhisszük-e, hogy Krisztusnak van igaza, hogy érdemes inkább Őt választani, nem pedig a földi jólétet. Isten azt ígéri nekünk, hogy Őbenne minden a miénk lesz. Vagyis az az örökség, amelyet Isten készített nekünk, gyermekeinek, nem vész el, és minden szükségeset tartalmaz számunkra. Csakhogy ehhez azon az úton juthatunk hozzá, amelyen járva el kell engednünk ezeket a földi javakat. Nem olyan egyszerű ez. Néhány héttel ezelőtt vidéki boltokban a cukor hiánycikké vált, nehezen lehetett kapni, illetve csak bizonyos mennyiséget. Hallottam egy személyről, aki 50 kg cukrot vásárolt fel magának. Egyedül élt az illető, és idővel rájött arra, hogy mire fogja ő ezt használni, mert igazából még a teába is cukorpozlót tesz, tehát semmire nem használja, de amint meghallotta a hírt, hogy kevés lesz a cukor, azonnal minden boltból összevásárolta magának. Utána pedig próbálta eladogatni különféle éttermeknek meg cukrászatoknak a cukrát. Mert ez van bennünk, Testvérek, nehéz elengedni ezeket a földi javakat, gyűjtögetünk. Krisztus arra hív bennünket, hogy kövessük Őt ebben is, hiszen Ő maga is ezt az utat járta végig, nem lévén semmije a rajta lévő ruháján kívül, és minket is ezen akar vezetni. Nem szerzetesi vagy koldus-szegénységre hív, ezt senki nem állítja, de arra igen, hogy helyesen éljünk mindazokkal a dolgokkal, amiket Isten ránk bízott. Azon a lelki úton akar vezetni minket, amelyen önként szánjuk oda értékeinket Isten és mások szolgálatára, mint ahogy pl. Zákheus is tette.

Ez a gazdag férfi akkor értette meg, hogy igazából nincs semmije, amikor Krisztus megkereste őt. Hiába volt tele a kincses ládája, a pénztárcája, mégis szegénynek érezte magát. Krisztust megismerve, újjászületve értette meg, hogy fontosabb Őhöz ragaszkodnia, mint a pénzéhez, amely-

AZ ÉRTÉKÁLLÓT KERESD!

nek nagy részéről aztán le is mondott mások javára. De nem kell gazdagoknak, jómódúaknak lennünk ahhoz, hogy így tegyünk. Ez a parancs nem csak a jómódúaknak szól. A hétköznapi vagy szegény embert is foglyul ejtheti a kapzsiság és az önzőség bűne ugyanúgy, mint bárki mást. Sokan élnek le úgy egész életüket, hogy elpazarolják azt arra, hogy minél többet és többet gyűjthessenek maguknak. Hányan élnek le úgy az életüket, és keseregnek afelett, hogy most se nyertem meg a lottót, most se lett több a fizetésem, nem sikerült nyaralót vennem, nem tudtam olyan nagy vagyont felhalmozni, mint szerettem volna, és kudarcként szomorkodnak e fölött. És mindközben mi történik? Hogy az Isten által felkínált gazdagságot nem akarják sem észrevenni, sem elfogadni. A híres angol prédikátornak és írónak, John Bunyan-nak van egy gyönyörű hasonlata a Zarándok útja c. könyvében erről. Egy emberről beszél, aki bottal és seprűvel állandóan járkal és csak lefelé néz. Azt nézi, hogy mi van ott a földön, és a szalmát, a port, a szemetet söpri és gyűjtögeti magának. Közben egy mennyei kéz egy aranykoronát kínál neki a feje fölött, és hívja, hogy gyere, vedd el. Ő meg makacsul csak lefele hajlandó nézni. Valami ilyesmi a bűnös ember helyzete Krisztus nélkül. Leköti a földi élet sok-sok drága kincse, öröme, élvezete, és nem képes meglátni azt, amit Isten kínál neki.

Krisztus felszólításának engedelmeskedve tehát meg kell küzdenünk, szívünk kapzsiságával, e világ lelkeségével ahhoz, hogy mennyei kincseket gyűjtsünk, ne pedig olyanokat, amelyek elvesznek számunkra. Erre a küzdelemre hív bennünket Krisztus.

De tegyük fel a kérdést, hogy mégis milyen mennyei kincsekre gondol itt megváltó Urunk. Ebben az igeszakaszban nem fejt ki bővebben, de a Biblia más helyeiről tudjuk, mik is ezek. Néhányat hadd említsek csak. Pál apostol azt írja: *„Sőt annak felette most is kárnak ítélek mindent az én Uram, Jézus Krisztus ismeretének gazdagsága miatt: akiért mindent kárba veszni hagytam és szemétnek ítélek, hogy a Krisztust megnyerjem”* (Filippi 3,8). Pál tehát azt mondja, hogy ő, személy szerint csakis egyedül Krisztusért volt képes lemondani a földi javairól, hiszen egyedül Őt látta annyira értékesnek, hogy Érte mindent kárnak és szemétnek ítélte, hogy Őt megnyerje. A mennyben, akárcsak ebben a földi életben a legnagyobb gazdagságunk csak az lehet, ha elmondhatjuk, hogy Krisztus a miénk, mi pedig az Ővé. Ha olyan szoros lelki kapcsolat alakul ki közte és köztünk, mint a szőlővessző és a szőlőtő között, mint a test és a fej között. Azaz röviden azt mondhatjuk ki velünk a Szentlélek: Nélküle nem tudunk élni, és Érte még ezekről a dolgokról is képesek vagyunk lemondani, mert annyira értékesnek látjuk Őt. Krisztus a mi legfőbb, legértékesebb javunk, és Ő most testileg a mennyben van, és megígérte, hogy majd egyszer magához vesz minket, hogy teljes legyen Vele a közösségünk, de már most egyek le-

hetünk Vele Szentlélek által. Ahogy az apostol is mondja: „*élek pedig többé nem én, hanem él bennem a Krisztus*”. Micsoda gazdagság ez, ami már most a miénk lehet, és ami még ránk vár a Krisztussal való közösségben!

Nagy kincsünk az Ő dicsősége is, amelyről azt ígérte nekünk a János 17,22-ben: „*És én azt a dicsőséget, amelyet nékem adtál*” – mondja Krisztus a mennyei Atyának –, „*őnekik adtam*”. Ez a dicsőség a földi életet végigharcolt, lenézett, sok gyalázatot elhordozó győztes katonáknak ígérték meg, akik Krisztust követik a harcban. Ezt a dicsőséget is Krisztusban kaphatjuk meg, és ez is nagy gazdagság, ez a győzelem, amelyről a Jelenések könyve annyiszor beszél: „*aki győz...*” Látjuk, hogy ki győz: a megöletett Bárány, legyőzi minden ellenségét, és rabul ejti az Ő népét, minden gondolatunkat, a szívünket.

Azután azt ígéri a Szentírásban Isten, hogy fáradozás helyett nyugalmat ad nekünk (Jelenések 14,13), szomorúság helyett örömet (Ézsaiás 61,7), szegénység helyett bőséget (Róma 8,32), boldogságot (Máté 5,3), és sok más egyéb felsorolhatatlan kincset és gazdagságot ígér nekünk mennyei Atyánk. Mindezeket nemcsak erre a 70-80 évre kapjuk, hanem egy egész örökkévalóságra. Mennyivel különb, értékesebb mindez, amelyet Isten ígér nekünk, gyermekeinek, mint amelyet ez a világ tud nyújtani, adni nekünk!

Hogy lesz ez a miénk? Krisztus azt mondja, hogy gyűjtsük ezeket a kincseket. De mégis mit értett ez alatt? Nem a jó cselekedetek érdemszerző voltát, mint azt sokan gondolják. Isten igéje világosan tanítja nekünk, hogy a mennyei gazdagság ingyen kegyelemből, Krisztusért adatik nekünk ajándékként, más bibliai kifejezéssel élve, örökséggént. Az örökség pedig nem érdem szerint jár, hanem ajándékként kapja az ember. Akkor miért beszél Krisztus arról, hogy mi gyűjtsünk kincseket? Azért, mert ehhez az örökséghez csak azon az úton haladva lehet hozzájutni, amelyen Krisztus is járt. Ez pedig a hit útja, amely jó cselekedetekkel teli életet jelent. Mert a hit jó cselekedetek nélkül halott önmagában, ahogy az Ige mondja. Krisztus tehát nem az okra mutat rá ebben az igében, hogy miért kaptok kincseket, azaz a jó cselekedetekért, hanem a módra. Azt mondja: ingyen kegyelemből nektek adom a menny összes kincsét, az már a tiétek, nem kell azokat megszereznetek, velem együtt mindent megkaptok. Viszont addig is, amíg teljes mértékben megkaphatjátok azokat, egy úton kell járnotok: ez pedig a megváltottak útja, akik Isten akarata szerint jót cselekszenek. Azaz: életünkkel is azokat az értékeket tükrözhetjük, amelyek Isten országában érvényesek. Már most felragyogtathatjuk a hitetleneknek azt a gazdagságot, amellyel Isten megajándékozott minket. Nem a pénzért, aranyért, kényelemért, földi élvezetekért munkálkodnak az Úr megváltottjai, hanem életükkel Isten értékrendjét ragyogtatják fel ebben a világban. A

AZ ÉRTÉKÁLLÓT KERESD!

mennyei kincsek elnyeréséhez tehát Isten ezen az úton keresztül vezet el minket.

Végül, de nem utoljára, gondoljuk azt is végig, hogy mit jelent ilyen mennyei kincset gyűjteni. Milyen konkrét tetteket jelent ez ránk nézve? Néhány igei választ hadd adjak erre a kérdésre. A Lukács 12,33-ban azt olvassuk (párhuzamos helye annak, mint amit Máté evangéliumából felolvastam): *„Adjátok el, amitek van, és adjatok alamizsnát; szerezzetek magatoknak oly erszényeket, melyek meg nem avulnak, elfogyhatatlan kincset a mennyországban, ahol a tolvaj hozzá nem fér, sem a moly meg nem emésztí”*. Isten tehát itt az alamizsnaadás gyakorlására szólít fel minket: segítsünk másokat, akikről tudjuk biztosan, hogy segítségre szorulnak. Ebben is felelősségünk van, hogy mit hogyan teszünk. Ne legyünk ebben sem elhamarkodottak, sem meggondolatlanok, de akiről felismerjük, hogy valóban szüksége van, azon igyekezzünk lehetőségünkhöz mértén segíteni. És még hogyan gyűjthetünk mennyei kincseket? A Máté 25,34-ben Krisztus magához hívja az Ő népét, és azt mondja nekik: *„gyertek, én Atyám áldottai, örököljétek ez országot, amely számotokra készítettett”*, az örökséget. Örökségnek nevezi azt, ami az ítélet napján a hívőknek adatik, mert a gazdagság örökség szerint jár. De a folytatásban mit mond? Hogyan éltek ezek az örökösök? A 35-36. versekben ezt olvassuk: *„Mert éheztem, és ennem adtatok; szomjúhoztam, és innom adtatok; jövevény voltam, és befogadtatok engem; Meztelen voltam, és felruháztatok; beteg voltam, és meglátogattatok; fogoly voltam, és eljöttetek hozzám.”* Jakab apostol mindezeket azzal is kiegészíti, hogy az igaz istentisztelet az özvegyek és árvák meglátogatása. Amikor egymásról így gondoskodunk, egymásra így figyelünk, az is már ezt jelenti. Mindezeknek a hétköznapi gyakorlása mennyei kincsek gyűjtését jelenti. Bele se gondol az ember, hogy egy telefonhívás mennyire értékes; vagy egy odaszánt fél-egy óra látogatás mekkora kincs a mennyben; vagy valakinek a vigasztalása; vagy valakinek az evangéliumról való beszéd milyen érték a mennyei világban! Itt lehet, hogy le van értékelve, le van nézve, semminek van beállítva, de ez az emberi világ. A mennyben mindezek kincsek. Még egyszer hangsúlyoznám: nem ezekért kapjuk a mennyei kincset, mert az csakis Krisztusban lehet a miénk ingyen kegyelemből. De azok, akik öröklik ezt a gazdagságot, azok az előbb említett módokon cselekszenek.

Hasonlót olvasunk az 1Timótheus 6,17-20-ban is, amikor Pál apostol azt írja: *„Azoknak, akik gazdagok e világon, mondd meg, hogy ne fuvalkodjanak fel, se ne reménykedjenek a bizonytalan gazdagságban, hanem az élő Istenben, aki bőségesen megad nekünk mindent a mi tápláltatásunkra; Hogy jót tegyenek, legyenek gazdagok a jó cselekedetekben, legyenek szíves adakozók, közlők, Kincset gyűjtven maguknak jó alapul a*

jövőre, hogy elnyerjék az örök életet.” Mindez az eddig hallottakat erősíti meg, Pál is ugyanígy értelmezi Krisztus ezen parancsát. A folytatásban azonban arra is felhívja Timótheus figyelmét és a miénket is: *„Óh Timótheus, őrizd meg, ami rád van bízva, elfordulván a szentségtelen üres beszédektől és a hamis nevű ismeretnek ellenvetéseitől”*. Azaz azt mondja Pál apostol, hogy a hívó ember egyik legnagyobb kincse az igaz evangélium, amiben nincs semmi hamisság, amelyet nem tévtanítók hirdetnek, hanem megegyezik a Szentírással. Kincsgyűjtésnek számít, ha a ránk bízott evangéliumot megőrizzük, továbbadjuk másoknak, és még inkább elmélyülünk annak ismeretében. Egyre nagyobb lelki gazdagságban lesz részünk. Minél inkább ismerjük azt, hogy mit tett értünk Krisztus, annál gazdagabbnak érezzük magunkat. Minél inkább növekszik előttünk az Úr kegyelme, és növekszünk a mi megváltó Urunk Jézus Krisztusunk ismeretében, annál nagyobbak látjuk a golgotai keresztet. Isten evangéliumának megismerése kincsgyűjtés számunkra. Hiszen mindaz, amit Istenről most elhiszünk, az a mennyben is gazdagságunk lesz, mert ott is igaz marad.

Hogyan gyűjthetünk még mennyei kincseket? A Hegyi beszédben újból és újból előjön ez a téma. Az egyéni kegyesség gyakorlásával kapcsolatban mondja azt Krisztus, hogy ha azokat cselekedjük, amiket Ő parancsol, akkor mennyei Atyánk megfizet majd nekünk. Mik ezek a cselekedetek? Az alamizsnaadás, az imádság és a böjtölés. Mindhárommal kapcsolatban ígéretet kapunk arra nézve, hogy többet kapunk értük cserébe, mint pusztán emberi dicséretet. Krisztus mindhárommal kapcsolatban megismétli: a mi mennyei Atyánktól kapunk olyan jutalmat, amely minden földi elismerést felülmúl.

Sok más egyéb ígét is sorolhatnánk még, de úgy vélem, ennyi is elég ahhoz, hogy lássuk, milyen sokféle módon tudunk mi mennyei kincseket gyűjteni. Hadd térjek vissza eredeti kérdésünkhöz, amellyel kezdtem: bíznak mi Istenben annyira, hogy le merjük mondani földi értékeinkről, kincseinkről azért, hogy Istentől mennyeieket kapjunk? Merjük mi az időnket nem földi javak gyűjtögetésére, hanem mennyei kincsek megtalálására fordítani? Tudunk úgy élni, hogy miközben a megélhetéshez szükséges pénzért dolgozunk, azt úgy tegyük, hogy közben jót cselekedjünk munkatársainkkal, ügyfeleinkkel, becsületesen elvégezve a feladatunkat, mennyei Atyánkat dicsőítsük, és közben mennyei kincseket is gyűjtsünk? Mert, Testvérek, ez az ige nem vagy-vagyot mond, hogy vagy mennyei kincset gyűjtesz, vagy dolgozol. Senki nem állít ilyet ebben az ígében, hanem azt mondja, hogy úgy dolgozz, még a munkahelyeden is, hogy közben ott fent is gyűjtsél kincset. Olyan becsülettel végezd a munkádat, legyél olyan szelíd, alázatos, szeresd felebarátodat, és éld meg az evangélium örömét, hogy miközben dolgozol, és a megélhetéshez szükséges pénzt keresed, az-

AZ ÉRTÉKÁLLÓT KERESD!

zal is, Istent dicsőítve gyűjts magadnak kincseket. Krisztus figyelmeztet minket: „*Mert ahol van a ti kincsetek, ott van a ti szívetek is.*” Ha szívünk Krisztusé, akkor mindent Őbenne, Őáltala és Őrajta keresztül kapunk meg. Akkor nem az van, hogy én megkerestem a fizetésem, hanem azt tudjuk őszintén mondani, hogy az Úr adott lehetőséget arra, hogy dolgozhassam, és hogy pénzt kaptam Tőle, az Úr gondoskodott a mindennapi kenyérről. Nagy a különbség a két nézet között. Ha szívünk Krisztusé, akkor mindent Rajta keresztül kapunk. Ha életünk nem ezt tükrözi, akkor gondolkodjunk el, hogy kié a szívünk. Az Úr adjon nekünk Szentlelke által hitet, bizalmat, bátorságot mennyei kincseket gyűjteni, azokban valóban gyönyörködni, és azokért hálát adni az Úrnak napról napra, hogy így meggazdagított bennünket, hogy Ő maga szegénnyé lett azért, hogy mi az Ő szegénysége által meggazdagodhassunk. Buzdítson minket ez arra, hogy odaszánjuk magunkat, teljes életünket, értékeinket is Isten szolgálatára.

Imádkozzunk!

Urunk Istenünk, igaz a lelki ének, hogy „köt még a földi jó”. A hétköznapokban is annyit törődünk azzal, hogy mink van, mit kell beszereznünk, aggódunk azért, hogy vajon lesz-e elegendő, vagy sem, holott a Hegyi beszéd folytatásában azzal biztatsz bennünket, hogy még a verebokról is gondoskods, pedig „*nem vetnek, nem aratnak*”. Urunk, kérünk, hogy segíts elhinnünk, hogy értékesebbek vagyunk Számodra még egy verébnél is, és megadsz minden szükségeset, ami kell.

Bocsásd meg, hogy gyakran hever megtakarításunk, amelyre nem lenne a jövőben szükségünk, akár bankokban, akár polcokon, akár széfekben, és ahelyett, hogy elhinnénk, hogy ezek nélkül is Te mindent megadsz nekünk, ehelyett inkább ezekben bízunk. Kérünk, segíts megszabadulnunk önző szívünk fogságából, a kapzsiságból, segíts ellent mondani önmagunknak, megtagadni öemberünket, és ellenállni a világ csábításának, lelkiségenek, amely szintén arra buzdít minket, hogy minél többet vegyünk, és ne gondoljunk másokra, hanem elsősorban magunkra, mert megérdemljük.

Kérünk, hogy erősíts meg minket a Te utadon, Szentlelked vezessen, adjon bölcsességet konkrét döntésekben, és adjon szemet arra, hogy meglássuk a nélkülözőt, azt, akit ránk bízol, azt, akin rajtunk keresztül akarsz segíteni.

De nemcsak adományokról van szó Igédben, hanem arról, hogy Neked szánjuk-e az életet, és van-e mennyei kincsünk Tebenned. Kérünk, vonj magadhoz egyre jobban, és segíts, hogy tényleg olyan kapcsolat legyen köztünk és köztünk, mint a szőlőtő és szőlővessző között, hogy Te legyél a mi mindennapi életünk forrása. Érezzük, hogy Nélküled elszáradunk, elfonynyadunk, és segíts Téged látnunk a legfőbb jónak, gazdagságnak az éle-

tünkben, akiért mindent érdemes kárnak és szemétnak ítélni. És kérünk, hogy mindez hálából, hogy Te a miénk lehetsz, és mi a Tied, arra ösztönözzön minket, hogy szánjuk oda magunkat akaratomnak tetsző életre. Segíts az említett jó cselekedetekben megerősödni, segíts azokat gyakorolni, úgy szokássá válni az életünkben, hogy ne jelentsen nehézséget ezek mellett dönteni, hanem Szentlelkedtől indítatva legyen természetes, hogy azokat megtegyük. Kérjük ezen a területen is a Te kegyelmedet, hisz ezek mindennapi harcaink, és köszönjük, hogy meg is ígéred, hogy vezetsz bennünket. Ha el is tévelyedünk, jó Pásztorunkként utánunk jössz.

Köszönjük Neked a testvéri közösségünket itt a gyülekezetünkben, köszönjük, hogy egymás támaszai lehetünk minden téren. Urunk, így is sok hiányosság van bennünk és közöttünk, Te rendelj olyan embereket, akik valóban beállnak a szolgálatba, és akár fizikailag, akár lelki módon is egymásnak szolgálnak.

Könyörgünk országunkért, minden benne zajló dologért. Hisszük, hogy hatalmad van békét teremteni, hatalmad van veszteségtől megóvni, vagy azon keresztül vezetni minket. Hisszük, Urunk, hogy Te vagy az, aki a legfontosabbat, az örök életet, a Benned való hitet, az újjászületést meg tudod adni.

Imádkozunk magyar népünkért, adj ébredést, add, hogy az evangélium fénye felragyoghasson minél többek számára, és elnyerjék Tebenned a legértékesebbet. Könyörgünk vezetőinkért, világiakért és egyháziakért egyaránt, Szentlelked által vezesd őket, Igéd szerinti bölcsességgel mutass utat nekik napról napra.

Könyörgünk betegeinkért, azokért, akik betegágyon vagy otthon vannak, adj nekik gyógyulást, és mindenekelőtt Benned való hitet, hogy el tudják hordozni mindazt, amit rájuk helyeztél.

Áldd meg, kérünk a gyermekhetet Neszmélyen. Hálát adunk, hogy a következő nemzedéket is Te magad keresed az Igén keresztül, nyitogasd gyermekeink szívét is. És kérünk, áldd meg az előttünk álló csendesheteket is, itt a gyülekezetben, Neszmélyen és máshol is. Te rendeld ki az ígét nekünk, és kérünk, Te magad munkáld az által.

Köszönjük ígéreted, hogy velünk maradsz minden napon, és hogy egyszer beteljesedik az ígélet: szemtől szembe láthatunk majd Téged. Segíts, hogy ez örömteli esemény legyen számunkra, nem pedig olyan, amittől félünk. Addig is őrizz minket a hitben, kegyelemben és a Te utaidon, taníts minket azokon járni, lábunk előtt legyen mécses a Te ígéd.

Kegyelmedben bízva kérünk, hallgass meg Krisztusért!

Ámen.

455,1.4-5.9 ének

1. Test-vé-rek, menjünk bát - ran, ha-mar le-száll az éj,

E föl-di pusz-ta - ság - ban meg-áll-ni nagy ve-szély.

Hát me-rít-sünk e - rőt A menny fe-lé si - et - ni,

Nem áll-va meg pi-hen - ni A bol-dog cél e - lőtt.

4. Zarándok módra járva, legyen kezünk üres;
Csak terhet vesz magára, ki pénzt, vagyont keres.
Hadd gyűjtsön a világ, Mi tőle el se kérjük,
Kevéssel is beérjük, Bennünket gond se bánt.
5. Az út el van hagyatva, borítja sok tövis;
Nehéz emelni rajta még a keresztet is.
De egy út van csupán, Így hát előre bátran,
Keresztül minden gáton, Hú Mesterünk után.
9. Elmúlik nemsokára a földi vándorút,
És az örök hazába, ki hú volt, mind bejut.
Ott vár angysereg, Ott várnak mind a szentek,
S az Atyánál pihentek, Megfáradt gyermekek.